Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 272 492 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS**
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, nl. zijn Spaanse broer.

Op 14 juni 2021 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 10 augustus 2021 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van dezelfde referentiepersoon, zijn Spaanse broer.

Op 3 december 2021 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden, hetgeen de eerste bestreden beslissing betreft, met bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen de tweede bestreden beslissing betreft.

Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing, samen vervat in een instrumentum, de bijlage 20, die luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artike!58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.08.2021 werd ingediend door:

Naam: B.
Voornaam: A.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: […]1994
Geboorteplaats: Z.
Identificatienummer in het Rijksregister […]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: […] PEER

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.08.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn broer B. E. A. Y., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer […].
Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.04.2018 met een visum type C afgegeven door het Belgische Consulaat Generaal in Marokko en één Schengen inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via België op 25.07.2018.
- 'attestation du revenu' n°xxx dd. 05.11.2020 waarin de Marokkaanse belastingsdienst verklaart dat betrokkene voor 2020 geen belastingsaangifte indiende. Dit document diende betrokkene reeds voor in het kader van de vorige procedure gezinshereniging, ingediend op 29.12.2020, welke op 14.06.2021 werd geweigerd. Gezien betrokkene in 2020 niet langer in Marokko verbleef, is dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
- 'attestation du revenu' n°xxx dd. 13.07.2021 waarin de Marokkaanse belastingsdienst verklaart dat betrokkene voor 2016, 2017 en 2018 geen belastingsaangifte indiende. Echter, niet alleen worden dergelijke attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van

betrokkene. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene bij zijn visumaanvraag van juli 2018 verklaarde in Marokko ecnonomisch(sic) actief te zijn als landbouwer.

- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.08.2017, 23.08.2017, 25.09.2017, 16.10.2017, 15.11.2017, 18.12.2017, 15.01.2018, 01.03.2018, 19.03.2018, 17.04.2018, 14.05.2018, 28.05.2018, 07.06.2018, 25.06.2018 en 16.07.2018. Deze documenten diende betrokkene reeds voor in het kader van de vorige procedure gezinshereniging, ingediend op 29.12.2020, welke op 14.06.2021 werd geweigerd. Gezien betrokkene niet aantoonde dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek, werd*

niet aangetoond dat betrokkene effectief op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt

- *geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon*
- *verklaring van lidmaatschap De Voorzorg op naam van betrokkene*
- *geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Peer.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 27.04.2012 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 12.01.2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek, en dat er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene op de voorgelegde sommen aangewezen was om te voorzien in zijn essentiële basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2021 tot op heden officieel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat niet werd aangetoond waar betrokkene verbleef tussen 24.08.2018 (datum waarop betrokkene opnieuw zou vertrokken zijn na zijn eerdere aankomst op 25.07.2018) en 29.12.2020 (datum van de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980
Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van
betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 03.02.2021 zelf tewerkgesteld is. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene beschikt over een arbeids- of beroepskaart. Betrokkene is op basis van zijn huidige AI niet vrijgesteld hierover te beschikken; deze tewerkstelling is dan ook niet reglementair. Het niet respecteren van de geldende reglementering in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

48 Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.06.2021 dat hem op 06.07.2021 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Peer aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 29.12.2020 werd geweigerd op 14.06.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende al op 10.08.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij opnieuw stukken voorlegde die hij reeds bij de eerste aanvraag voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Op 3 december 2021 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op aan verzoeker voor drie jaar.

Dit is de derde bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:
Naam : B.
voornaam : A.
geboortedatum : […]1994
geboorteplaats : Z.
nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

El 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
C3 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar
Betrokkene kwam op 25.07.2018 België binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door het Belgische Consulaat Generaal in Marokko met oog op kort familiebezoek in België. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 29.12.2020 werd geweigerd op 14.06.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende al op 10.08.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij opnieuw stukken voorlegde die hij reeds bij de eerste aanvraag voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.06.2021 dat hem op 06.07.2021 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Peer aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.
Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 03.02.2021 zelf tewerkgesteld is in België. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene beschikt over een arbeids- of beroepskaart. Betrokkene is op basis van zijn huidige AI niet vrijgesteld hierover te beschikken; deze tewerkstelling is dan ook niet reglementair. Het niet respecteren van de geldende reglementering in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen

persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.
Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert verzoeker in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, 47/1, 47/2 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"*De bestreden beslissing beroept zich op artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet'), dat luidt als volgt:*

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:
1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Dit wordt verder verduidelijkt in artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

"(…)
§ 2
De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.
De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.`
(…)"

Verzoeker dient aan te tonen ten laste te zijn van de burger van de Unie of deel uit te maken van het gezin.

De bestreden beslissing stelt dat onvoldoende is aangetoond dat betrokkene ten laste is van zijn broer de heer […] (RR […]). De bestreden beslissing overweegt dat verzoeker niet zou aangetoond hebben dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek, en vervolgens dat er niet zou aangetoond zijn dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing lijkt aldus als determinerend motief aan te halen dat verzoeker zijn onvermogen in het land van herkomst niet heeft aangetoond.

Dit is evenwel kennelijk onredelijk.

Verzoeker heeft terzake twee documenten voorgelegd:

- *attestation du revenu 19047/2020 (stuk 4)*

Dit document gaat uit van de Algemene Directie Belastingen van het Marokkaans ministerie van Economie en Financiën, en werd ondertekend door een belastinginspecteur van de fiscale administratie.

Hierin wordt gesteld "L'intéressé ne souscrit pas de déclarations du revenu global auprès de la direction générale de impôts pour l'année 2020" (vrij vertaald: "Belanghebbende diende geen aangifte van een globaal inkomen in bij de algemene directie belastingen voor het jaar 2020")

Reeds in de eerste beslissing omtrent de eerste aanvraag van verzoeker werd hierover gesteld dat dit attest niet relevant is, aangezien verzoeker in 2020 niet langer in Marokko verbleef. (inreisstempel paspoort van 25 juli 2018) Inhoudelijk werd over dit document geen verdere opmerkingen gemaakt.

Vervolgens heeft verzoeker bij de tweede aanvraag een nieuw bijkomend bewijs van onvermogen voorgelegd betreffende de jaren dat hij in Marokko verbleef voorafgaandelijk aan zijn komst naar België, met name 2016-2017-2018.

- attestation du revenu xxx /2021 (stuk 5)

Dit document gaat uit van de Algemene Directie Belastingen van het Marokkaans ministerie van Economie en Financiën, en werd ondertekend door een belastinginspecteur van de fiscale administratie.

Hierin wordt gesteld "L'intéressé ne souscrit pas de déclarations du revenu global auprès de la direction générale de impôts pour l'année 2016-2017-2018" (vrij vertaald: "Belanghebbende diende geen aangifte van een globaal inkomen in bij de algemene directie belastingen voor het jaar 2016-2017-2018")

Over dit attest stelt de bestreden beslissing dat dergelijke attesten opgesteld worden op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan volgens de bestreden beslissing niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien zou uit het administratief dossier blijken dat betrokkene bij zijn visumaanvraag van juli 2018 verklaarde in Marokko economisch actief te zijn als landbouwer.

De bestreden beslissing verduidelijkt niet waarop haar hypothese dat dergelijke attesten opgesteld worden op basis van een verklaring op eer van betrokkene, is gesteund. Er wordt niet verwezen naar Marokkaanse wetgeving dan wel een screening of rapport betreffende de werking van de Marokkaanse belastingdiensten.

De bewering dat een gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, is louter hypothetisch. Dit geldt evenzeer voor de bewering dat het om een verklaring op eer gaat.
De bewering dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft) wordt evenmin onderbouwd. Waarop baseert de gemachtigde zich om dit te poneren?

Er gebeurde anderzijds geen enkel nazicht of toetsing van het concrete document dat verzoeker heeft voorgelegd. Het concrete document werd niet nagezien, laat staan fout of vals bevonden. De gemachtigde van de staatssecretaris vergenoegt zich met algemene hypothetische beschouwingen.

Dit gaat niet op. Dit is kennelijk onredelijk.

Het attest werd uitgegeven door een in Marokko bevoegde overheid omtrent het inkomen van verzoeker. Het is dus een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst en voldoet dus aan artikel 47/3, §2, in fine vreemdelingenwet.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker in België is toegekomen op 25 juli 2018 betreft het attest dus wel degelijk (de afwezigheid) van inkomsten toen verzoeker nog in Marokko woonde.

Wat betreft de opmerking dat uit het administratief dossier zou blijken dat betrokkene bij zijn visumaanvraag van juli 2018 verklaarde in Marokko economisch actief te zijn als landbouwer, bezondigt de bestreden beslissing zich aan een interne tegenstrijdigheid. Immers, het gaat hier (louter) om een verklaring, terwijl twee zinnen eerder gesteld wordt dat een verklaring niet voldoende is om een inkomen

of het gebrek eraan aan te tonen. Bovendien impliceert het actief zijn als landbouwer niet noodzakelijk een inkomen.

Verzoeker heeft verder bewijzen voorgelegd dat hij gelden ontving van zijn broer in 2017 en 2018. Op deze bewijzen wordt niet concreet ingegaan. Er wordt enkel herhaald dat verzoeker niet zou aangetoond hebben onvermogend te zijn.

Er gebeurde geen enkel nazicht of toetsing van deze concrete stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

De conclusie dat verzoeker niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijn broer, steunt dan ook op foutieve feitelijke gegeven en op een foutieve en onvolledige lezing en interpretatie van de voorgelegde stukken.

De bestreden beslissing miskent dan ook de artikelen 40bis, 47/1, 47/2 en 47/3 Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat zij die niet correct heeft beoordeeld. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden."

Verzoeker betwist dat hij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn Spaanse broer. Het determinerend motief lijkt volgens verzoeker te zijn dat hij niet heeft aangetoond onvermogend te zijn in het land van herkomst. Hij acht dit kennelijk onredelijk. Verzoeker verwijst naar de twee "attestations de revenu" die hij heeft voorgelegd. In de eerste bijlage 20 werd aangehaald dat het attest dat betrekking had op het jaar 2020 niet relevant was omdat verzoeker in 2020 niet langer in Marokko verbleef. Inhoudelijk werd in de eerste bijlage 20 geen verdere opmerking gemaakt over dat stuk. Bij de huidige aanvraag legde verzoeker een nieuwe "attestation de revenu" voor met betrekking tot zijn onvermogen voor de jaren 2016 tot 2018, zijnde de jaren voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Verzoeker citeert uit dit attest en stelt dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt waarop de hypothese dat dergelijke attesten worden opgesteld op basis van een verklaring op eer, is gesteund. De gemachtigde verwijst hierbij niet naar Marokkaanse wetgeving, noch naar een rapport over de werking van de Marokkaanse belastingdiensten. Verder meent verzoeker dat het standpunt van de gemachtigde dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven, zodat niet is uitgesloten dat verzoeker toch inkomsten heeft, wederom niet onderbouwd is. Verzoeker vervolgt dat het voorgelegde document niet fout of vals werd bevonden en de gemachtigde zich gewoon beperkt tot hypothetische beschouwingen, hetgeen kennelijk onredelijk is. Nochtans betreft het een attest conform artikel 47/3, § 2 in fine van de Vreemdelingenwet omdat het een attest is van de Marokkaanse autoriteiten.
Verder gaat verzoeker in op het motief van de gemachtigde dat hij bij zijn visumaanvraag in juli 2018 heeft verklaard economisch actief te zijn als landbouwer. Volgens verzoeker bezondigt de gemachtigde zich aan een interne tegenstrijdigheid nu het om een loutere verklaring gaat, terwijl de gemachtigde twee zinnen eerder stelde dat een verklaring onvoldoende is om het gebrek aan een inkomen aan te tonen. Verder stelt verzoeker dat het actief zijn als landbouwer niet noodzakelijk een inkomen impliceert. Verzoeker preciseert dat hij bewijzen heeft voorgelegd van geldstortingen door zijn broer en dat op die stukken niet concreet wordt ingegaan en er geen enkel nazicht van die stukken gebeurde. De gemachtigde heeft zich louter beperkt tot de stelling dat het onvermogen niet is aangetoond. Door de foutieve en onvolledige lezing en interpretatie van de voorgelegde stukken heeft de gemachtigde volgens verzoeker de artikelen 40bis, 47/1, 47/2 en 47/3 en de materiële motiveringsplicht miskend.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker thans een aanvraag heeft ingediend in functie van zijn Spaanse broer. Hij valt dus niet onder de in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden, maar wel onder de draagwijdte van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan aldus niet dienstig aangevoerd worden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verzoeker citeert wel de relevante wetsbepalingen zijnde de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en erkent dat hij moet aantonen ten laste te zijn van zijn Spaanse broer of deel uit te maken van zijn gezin, in het land van herkomst.

Verzoeker focust zijn betoog aangaande de eerste bestreden beslissing op het motief dat hij niet zou aangetoond hebben ten laste te zijn van zijn Spaanse broer en dit reeds van in het land van herkomst. Verzoeker stelt correct dat de gemachtigde een determinerend gewicht heeft gehecht aan het feit dat zijn onvermogen in het land van herkomst niet aangetoond is, aangezien er wel vele geldstortingen voorliggen verspreid over verscheidene jaren, waarvan de gemachtigde meent dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij op die sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Aangaande het eerste attest dat verzoeker heeft voorgelegd om zijn onvermogen aan te tonen, het attestation du revenu n° xxx/2020, herhaalt de gemachtigde zijn motieven uit de vorige bijlage 20 van 14 juni 2021 dat het attest niet relevant is aangezien het verklaart dat verzoeker voor 2020 geen belastingaangifte indiende. Nu verzoeker in 2020 niet meer in Marokko verbleef, kan dit niet aanvaard worden als een afdoende bewijs van onvermogen in het herkomstland. De Raad acht dit motief niet kennelijk onredelijk aangezien het stuk inderdaad niet relevant kan zijn om verzoekers onvermogen aan te tonen toen hij nog in het herkomstland was.

Wat betreft het nieuwe attestation du revenu n° xxx/2021, dat verzoeker bij de huidige aanvraag heeft gevoegd, en dat stelt dat verzoeker geen belastingaangifte heeft gedaan voor de jaren 2016, 2017 en 2018 stelt de gemachtigde dat een dergelijk attest wordt opgesteld op basis van een verklaring op eer en niet alle inkomsten moeten aangegeven worden. De gemachtigde steunt daarbij eveneens op de visumaanvraag van verzoeker van juli 2018 waarin hij verklaarde economisch actief te zijn als landbouwer. Verzoeker heeft een punt waar hij aanvoert dat de gemachtigde niet heeft gewezen op Marokkaanse wetgeving of op een rapport over de Marokkaanse belastingdiensten om zijn punt te onderbouwen dat de attestations du revenu zijn gebaseerd op verklaringen op eer. Echter de Raad meent dat de bewoordingen van de attesten voor die vaststelling voldoende duidelijk zijn. Zoals verzoeker zelf citeert, staat in de attesten "*L'intéressé ne souscrit pas de déclarations du revenu global auprès de la direction générale de impôts pour l'année 2020",* of *"[idem] pour l'année 2016-2017-2018".* Een zeer letterlijke vertaling houdt in dat : "*De betrokkene geen verklaringen indient van het globaal inkomen bij de algemene directie belastingen voor het jaar …"* Het doen van een belastingaangifte steunt aldus op de verklaringen van de betrokkene, zodat de Raad niet volgt dat de gemachtigde nog bijkomend had moeten verwijzen naar Marokkaanse wetgeving of naar een rapport over de werking van de belastingdiensten. Het feit dat de gemachtigde nog stelt dat niet alle inkomsten aangegeven moeten worden, beschouwt de Raad als een ten overvloede motief zodat dit motief geen afbreuk doet aan het voorgaande. Bovendien wijst de gemachtigde terecht op het feit dat bij de visumaanvraag verzoeker heeft gewezen op zijn economische activiteit als landbouwer. Dit was in 2018 en blijkt uit het administratief dossier. Waar verzoeker meent dat dit een loutere verklaring is en de gemachtigde tegenstrijdig motiveert nu hij het attest van onvermogen niet heeft aangenomen omdat dit op een loutere verklaring steunt, kan de Raad niet volgen. De Raad moet juist vaststellen dat verzoeker zelf aan de bron ligt van de tegenstrijdigheid, nu hij eerst teneinde een visum te verkrijgen in 2018, zijn professionele activiteit als landbouwer heeft aangehaald en vervolgens in het kader van de aanvraag om gezinshereniging een "attestation du revenu" voorlegt dat onder meer betrekking heeft op het jaar 2018 en waarin wordt gesteld dat verzoeker geen "revenus agricoles" heeft. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verheldering voor de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaring bij de visumaanvraag en het voorgelegde stuk nu, zodat de Raad de gemachtigde kan volgen dat het onvermogen van verzoeker niet afdoende is aangetoond. Hieruit volgt dat ook het motief dat niet blijkt dat verzoeker was aangewezen op de geldstortingen van zijn broer om in zijn levensonderhoud te voorzien, rechtmatig is. Waar verzoeker stelt dat het actief zijn als landbouwer niet noodzakelijk een inkomen impliceert, hangt het ervan af wat verzoeker onder inkomen begrijpt. In principe kan aangenomen worden dat, nu verzoeker bij zijn visumaanvraag zijn economische activiteit als landbouwer heeft opgegeven, hij hiermee op zijn minst in zijn basisonderhoud kan voorzien, terwijl het ten laste zijn maar kan worden aanvaard als de steun van de referentiepersoon noodzakelijk is om in het basisonderhoud te kunnen voorzien.

De Raad volgt verzoeker dan ook niet dat de conclusie dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn Spaanse broer, steunt op foutieve feitelijke gegevens of op een foutieve of onvolledige lezing van de voorgelegde stukken. Er blijkt geen schending van de materiële motiveringsplicht. Evenmin neemt de Raad de schending aan van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker in het tweede middel onder meer de schending aan van de artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

-Verzoeker citeert artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat de termijn van 0 dagen steunt op het motief dat er volgens de gemachtigde een risico bestaat op onderduiken. Verzoeker verwijst daarbij naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn. Het dient na een individueel onderzoek te gebeuren op basis van een of meer criteria en er moet rekening gehouden worden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Wat betreft het motief dat steunt op artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat verzoeker niet meewerkt met de overheden, stipt verzoeker aan dat die bepaling luidt als volgt: "*de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*;". Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde het heeft over de overheden in het algemeen, terwijl de wetsbepaling het uitdrukkelijk heeft over overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verder stelt verzoeker dat een tewerkstelling bovendien getuigt van een wil tot integratie.

Wat betreft het motief dat steunt op artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, voert verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2021, hem werd ter kennis gebracht op 6 juli 2021 en hij reeds op 10 augustus 2021 een nieuwe aanvraag heeft ingediend op basis van nieuwe relevante stukken. Naar aanleiding van die aanvraag verkreeg verzoeker een attest van immatriculatie en mocht hij legaal op het grondgebied verblijven. Bovendien stipt verzoeker aan dat in de vorige weigering van verblijf van 14 juni 2021 uitdrukkelijk werd aangehaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker aanraadt het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Wat betreft het motief dat steunt op artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gewezen op het feit dat verzoeker een nieuwe aanvraag heeft ingediend na de beslissing van weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel, wijst verzoeker op het motief dat hij opnieuw de stukken zou voorgelegd hebben die hij reeds bij de eerste aanvraag voorlegde. Hij stelt dat dit onjuist is aangezien hij wel degelijk nieuwe stukken voorlegde teneinde zijn onvermogen in het land van herkomst aan te tonen. Een stuk dat werd afgegeven door de bevoegde Marokkaanse overheden. Verzoeker concludeert dat er geen afdoende motivering is om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeker stelt ook dat de beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat die niet correct werden beoordeeld, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde enkel steunt op het bestaan van een risico op onderduiken als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, zijnde op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, is de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is als volgt geformuleerd:

"1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.
De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.
2.[…].
3.[…].
4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van

het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen."

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).
Hieruit blijkt dat in principe een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen. Volgens het Hof kan men slechts in uitzonderlijke omstandigheden afwijken van de termijn van 30 dagen. Tijdens deze termijn voor vrijwillig vertrek is men conform artikel 74/14, § 2 ook beschermd tegen gedwongen verwijdering. De gemachtigde kan van de vrijwillige vertrektermijn afwijken in geval van een risico op onderduiken.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt:

"11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

Artikel 1, § 2 luidt als volgt:

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1°[…];
2°[…];
3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

5°[…];

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;".

De voorbereidende werken verduidelijken in lijn met de voormelde rechtspraak van het Hof dat: "*De inleidende zinnen van paragraaf 2 [….] procedurele garanties [voorzien] die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. <u>Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen</u>. (eigen onderlijnen)"*
Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke

individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St*. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18-19).

Waar de gemachtigde in het algemeen stelt dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden en daarbij doelt op het feit dat verzoeker werkt zonder te beschikken over een arbeids- of beroepskaart, stipt verzoeker terecht aan dat artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet specifiek betrekking heeft op de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het is voor de Raad inderdaad onduidelijk hoe verzoeker omwille van zijn niet-reglementaire werksituatie niet heeft meegewerkt met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangezien dit veeleer de bevoegdheid betreft van de overheden die belast zijn met de controle op de arbeidsreglementering.

Waar de gemachtigde wijst op het criterium dat verzoeker zich niet wil houden aan de verwijderingsmaatregel, erkent hij dat verzoeker kort na de kennisgeving op 6 juli 2021 van het bevel om het grondgebied te verlaten een nieuwe aanvraag heeft ingediend op 10 augustus 2021 en dat hij vervolgens een attest van immatriculatie heeft gekregen. De Raad volgt verzoeker dat het verblijf onder attest van immatriculatie een (tijdelijk) legaal verblijf inhoudt, ook al is het een precair legaal verblijf. De Raad volgt verzoeker in casu dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde te verwachten dat verzoeker zich aan de verwijderingsmaatregel, ter kennis gebracht op 6 juli 2021, moet houden als hij onder attest van immatriculatie staat. De gemachtigde stelt immers dat verzoeker diende te weten dat het attest van immatriculatie dat hij ontving op basis van de aanvraag om machtiging tot verblijf, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag nog in behandeling is. Hiermee gaat de gemachtigde in tegen een "*bijlage (formulier te overhandigen bij afgifte van het attest van immatriculatie)"* dat zich in het administratief dossier bevindt en dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht, waarin staat: "*In alle gevallen is het attest van immatriculatie een <u>voorlopig verblijfsdocument</u> […] (eigen onderlijnen)*". De gemachtigde gaat daarmee eveneens in tegen het bepaalde in artikel 1/3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat stelt: "*indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten <u>voorlopig op het grondgebied mag blijven</u>, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort*.(eigen onderlijnen)" Tijdens de behandeling van een aanvraag om verblijf krijgt verzoeker een attest van immatriculatie waardoor hij "voorlopig op het grondgebied mag blijven". Tot slot blijkt ook uit de rechtspraak van de Raad van State dat deze over de aard van een attest van immatriculatie heeft verwezen naar artikel 1, § 1, lid 1, 1° en artikel 6, § 1, lid 1 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten. Uit de samenlezing van deze artikelen leidt de Raad van State af wat betreft het attest van immatriculatie dat de vreemdelingen die zijn ingeschreven in het vreemdelingenregister, om een andere reden dan een toelating of machtiging voor een termijn van meer dan drie maanden of vestiging in het Rijk, conform de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een "verblijfsdocument" ontvangen (RvS 10 december 2015, nr. 233.201).

Waar de gemachtigde verder wijst op het criterium dat verzoeker na de eerdere weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een tweede verblijfsaanvraag heeft ingediend, preciseert hij dat verzoeker al op 10 augustus 2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon indiende waarbij hij opnieuw stukken voorlegde die hij reeds bij de eerste aanvraag voorlegde. De gemachtigde leidt daaruit af dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De Raad moet verzoeker volgen dat uit het administratief dossier en uit de eerste bijlage 20 van 14 juni 2021 blijkt dat de gemachtigde toen uitdrukkelijk motiveerde aangaande het "attestation du revenu" van 5 november 2020 dat dit attest niet relevant is aangezien het betrekking heeft op het jaar 2020 en verzoeker in 2020 niet langer in Marokko verbleef en verder geen inhoudelijke opmerking maakte aangaande dit stuk. Ook al acht de Raad deze vaststelling van de gemachtigde pertinent, dan nog kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoeker bij de tweede aanvraag een nieuw stuk van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd om tegemoet te komen aan deze kritiek, aangezien dat nieuw stuk wel betrekking heeft op de periode dat verzoeker nog in het herkomstland verbleef. Verder heeft verzoeker ook nog andere relevante nieuwe stukken voorgelegd die actualisaties betreffen van de loonfiches van de referentiepersoon en actualisaties die betrekking hebben op het feit dat verzoeker en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen OCMW-steun kregen. Dat verzoeker, zoals de gemachtigde vaststelt, ook stukken heeft voorgelegd bij de tweede aanvraag die hij reeds voorlegde bij

de eerste aanvraag, kan in casu bezwaarlijk als misbruik worden beschouwd aangezien dit om relevante stukken gaat in het licht van zijn tweede aanvraag om gezinshereniging. De Raad volgt verzoeker dan ook dat de gemachtigde in casu de feitelijke gegevens niet correct en op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld als aanwijzingen van misbruik.

Zoals de Raad supra heeft aangehaald, kan men volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie slechts in uitzonderlijke omstandigheden afwijken van de termijn van 30 dagen. Bovendien blijkt uit de voorbereidende werken dat de wetgever uitdrukkelijk heeft gesteld dat het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet zullen volstaan om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen (*Parl.St*. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, 19). De voormelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Thans moet de Raad om de hoger aangehaalde redenen vaststellen dat de gemachtigde bij de beoordeling van het risico op onderduiken niet met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval heeft rekening gehouden op een redelijke manier, zodat verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht in casu wordt geschonden.

Het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is in de aangegeven mate gegrond.

Nu niet rechtsgeldig tot de beslissing is gekomen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, geeft dit aanleiding tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien dit het bevel om het grondgebied te verlaten in een essentieel onderdeel aantast. Een bevel om het grondgebied te verlaten, bepaalt immers altijd een termijn om het grondgebied te verlaten, zoals blijkt uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In de verweernota wijst verweerder erop dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Hij wijst daarbij op de motieven over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd over verzoeker zijn gezinsleven, medische situatie en het feit dat hij geen minderjarige kinderen heeft. De gemachtigde heeft inderdaad een oordeel geveld in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, meer specifiek met betrekking tot het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van verzoeker. Hoewel dit relevante elementen zijn, blijkt dat vooraleer kan besloten worden tot een risico op onderduiken, de gemachtigde blijkens artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet moet nagaan of het risico op onderduiken actueel en reëel is en hij na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria, moet rekening houden met "alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval". De gemachtigde dient dan ook bij zijn beoordeling van andere omstandigheden dan de elementen vervat in artikel 74/13, die eigen zijn aan het geval en die hij zelf specifiek betrekt in zijn toelichting van de criteria, op een regelmatige en niet kennelijk onredelijke wijze te werk te gaan. Dit was om de supra aangehaalde redenen in casu niet het geval.

Verder stelt verweerder in de nota dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te laten niet vatbaar is voor een beroep aangezien het een loutere uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Hij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad. De Raad wijst erop dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswerking hebben en dat de Raad in dat arrest tot de conclusie kwam dat verzoeker geen belang had bij het aanvechten van het gebrek aan een vrijwillige vertrektermijn. In casu heeft verzoeker wel belang bij het aanvechten van het gebrek aan een vrijwillige vertrektermijn, nu specifiek op dit bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2021 zonder vrijwillige vertrektermijn het inreisverbod van dezelfde datum, zijnde de derde bestreden beslissing, steunt en dit inreisverbod ook uitdrukkelijk steunt op het feit dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Bovendien blijkt uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie over artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, zoals omgezet in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet dat het Hof een arrest wijdt aan de voorwaarden waaronder de lidstaten kunnen afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek of een termijn kunnen toekennen die korter is dan zeven dagen en hierbij uitlegt op welke wijze de lidstaten de controle op het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek moeten uitvoeren. De Raad moet aldus in het kader van het recht op een effectief rechtsmiddel zijn wettigheidstoets op de termijn voor vrijwillig vertrek uitoefenen.

Verder gaat verweerder in op de aangehaalde argumenten die de gemachtigde ertoe hebben geleid te besluiten tot een risico op onderduiken. Wat betreft de tewerkstelling herhaalt verweerder dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker werkt zonder in het bezit te zijn van een arbeids- of beroepskaart, terwijl hij daarvan niet is vrijgesteld en dat een dergelijke tewerkstelling getuigt van het niet geïntegreerd zijn in België. Verweerder gaat hierbij evenwel niet in op het argument van verzoeker dat volgens artikel 1, § 2, 3° er specifiek sprake is van meewerken met overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat dit argument niet wordt weerlegd. De Raad volgt verder ten overvloede dat het in casu kennelijk onredelijk is te stellen dat het hebben van (niet-reglementair) werk getuigt van het niet nastreven van integratie.

Wat betreft het motief van de gemachtigde dat verzoeker zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en verzoeker moest beseffen dat een attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, herhaalt verweerder in de nota dat het attest van immatriculatie een louter proceduredocument is en geen verblijfsrecht werd toegekend. De Raad erkent dat een attest van immatriculatie niet kan gelijkgesteld worden met een werkelijke machtiging of toelating tot verblijf, maar wijst naar hetgeen supra is uiteengezet over het feit dat dit attest wel als een voorlopige verblijfstitel kan beschouwd worden, zoals de gemachtigde blijkens het administratief dossier zelf aan verzoeker heeft kenbaar gemaakt via het “formulier te overhandigen bij afgifte van het attest van immatriculatie”. Verder blijkt uit artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2021 werd geschorst door het indienen van de aanvraag en verzoeker voorlopig regelmatig op het grondgebied kon blijven.

Tot slot stelt verweerder dat verzoeker inderdaad twee maal kort na elkaar een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, waarbij geen beroep werd ingediend tegen de eerste bijlage 20 doch wel een nieuwe aanvraag werd ingediend met “enkele beperkte nieuwe stukken”. Verweerder herhaalt het standpunt van misbruik van de procedure. Dienaangaande kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen supra werd uiteengezet en stelt de Raad vast dat verweerder in de verweernota blijkbaar erkent dat verzoeker zich niet heeft beperkt tot een nieuwe aanvraag waarin hij louter steunt op stukken die hij reeds in de eerste aanvraag heeft voorgelegd, maar ook nieuwe stukken heeft voorgebracht. Het opnieuw voorleggen van pertinente (oude) stukken, aangevuld in een tweede aanvraag met nieuwe stukken teneinde tegemoet te komen aan het verwerpingsmotief van de gemachtigde in de eerste bijlage 20, kon de gemachtigde in casu niet op redelijke wijze als misbruik beschouwen.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Tegen het inreisverbod voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat de beslissing tot verwijdering van 3 december 2021 gepaard gaat met een inreisverbod en steunt zich op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel 74/11, §1 vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De feitelijke motivering van het inreisverbod is omzeggens identiek aan de verwijderingsbeslissing van 3 december 2021.

Eerste onderdeel

Onder de bespreking van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd aangetoond dat deze dient te worden vernietigd. Alleszins kon de verwijderingsbeslissing niet besluiten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Er is dan ook geen wettelijke reden om een inreisverbod op te leggen.

Voor zover het inreisverbod steunt op de feitelijke gegevens die in de bestreden beslissing worden vermeld vanaf "Betrokkene kwam op 25.07.2018 België binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door het Belgische Consulaat Generaal in Marokko met oog op kort familiebezoek in België" tot "Het niet respecteren van de geldende reglementering in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.", kan worden verwezen naar hetgeen bij de bespreking van het tweede middel van de tweede bestreden beslissing (tweede onderdeel) werd uiteengezet.

Verzoeker herneemt deze argumentatie en volhardt hierin.

Tweede onderdeel

De tweede bestreden beslissing legt een inreisverbod op voor drie jaar. Ze stelt rekening te houden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 vreemdelingenwet, maar geeft geen afdoende motivering waarom in het specifieke geval van verzoeker de maximale termijn (drie jaar) diende te worden opgelegd. […] Het middel is gegrond."

Verzoeker wijst er in het eerste onderdeel op dat omwille van zijn bespreking van het bevel om het grondgebied te verlaten, dit bevel moet worden vernietigd. Er is volgens verzoeker dan ook geen wettelijke reden om een inreisverbod op te leggen.

In de derde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van 3 december 2021, stelt de Raad vast dat wordt gesteld: "*De beslissing tot verwijdering van 03.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod*."

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: "*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (…)".*

De Raad wijst erop dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 3 december 2021, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, werd vernietigd, moet ook het bestreden inreisverbod worden vernietigd. Dit wordt door verzoeker terecht aangehaald in het eerste onderdeel van het enig middel tegen het inreisverbod.

Dit op zich, volstaat reeds voor de vernietiging van het inreisverbod.

Subsidiair stelt verzoeker dat de feitelijke motivering van het inreisverbod omzeggens identiek is aan de verwijderingsbeslissing van 3 december 2021. Hij verwijst in het tweede deel van het eerste onderdeel gericht tegen het inreisverbod naar zijn betoog tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst op de passage die staat onder "*om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar*", dat begint met *"Betrokkene kwam op 25.07 2018 België binnen […]*" en eindigt met "*Het niet respecteren van de geldende reglementering in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven".* Hij herneemt zijn argumentatie, zoals hij die heeft uiteengezet tegen dezelfde motieven om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Hij stelt in het tweede onderdeel van het middel gericht tegen het inreisverbod dat blijkens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet er rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval en dat dit in casu niet afdoende is gemotiveerd.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

De Raad stelt vast dat de motieven die de gemachtigde heeft weergegeven teneinde de duur van drie jaar te onderbouwen inderdaad grotendeels overeenkomen met de motieven die de gemachtigde heeft weerhouden om in de tweede bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Zo herhaalt de gemachtigde dat verzoeker niet in beroep ging tegen de weigeringsbeslissing van 14 juni 2021 en hij reeds op 10 augustus 2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon waarbij "hij opnieuw stukken voorlegde die hij reeds bij de eerste aanvraag voorlegde". Opnieuw leidt de gemachtigde hieruit af dat verzoeker de procedure op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Nu verzoeker verwijst naar zijn betoog gericht tegen deze overweging, verwijst de Raad eveneens naar zijn vaststellingen dienaangaande: "*De Raad moet verzoeker volgen dat uit het administratief dossier en uit de eerste bijlage 20 van 14 juni 2021 blijkt dat de gemachtigde toen uitdrukkelijk motiveerde aangaande het "attestation du revenu" van 5 november 2020 dat dit attest niet relevant is aangezien het betrekking heeft op het jaar 2020 en verzoeker in 2020 niet langer in Marokko verbleef en verder geen inhoudelijke opmerking maakte aangaande dit stuk. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoeker bij de tweede aanvraag een nieuw stuk van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd om tegemoet te komen aan deze kritiek, aangezien dat nieuw stuk wel betrekking heeft op de periode dat verzoeker nog in het herkomstland verbleef. Verder heeft verzoeker ook nog andere relevante nieuwe stukken voorgelegd die actualisaties betreffen van de loonfiches van de referentiepersoon en actualisaties die betrekking hebben op het feit dat verzoeker en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen OCMW-steun kregen. Dat verzoeker, zoals de gemachtigde vaststelt, ook stukken heeft voorgelegd bij de tweede aanvraag die hij reeds voorlegde bij de eerste aanvraag, kan in casu bezwaarlijk als misbruik worden beschouwd aangezien dit om relevante stukken gaat in het licht van zijn tweede aanvraag om gezinshereniging. De Raad volgt verzoeker dan ook dat de gemachtigde in casu de feitelijke gegevens niet correct en op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld als aanwijzingen van misbruik.*" Verder moet de Raad in het administratief dossier vaststellen, dat de gemachtigde aan dit motief een decisief belang heeft gehecht. Zo staat in het document: "*voorstel tot invoering van een persoon in het SIS II"* van 16 december 2021 onder "*samenvatting van de feiten die aanleiding gaven tot de beslissing"*: "*betrokkene is het voorwerp van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod van 3 jaar <u>uit hoofde van misbruik procedure inzake gezinshereniging (</u>eigen onderlijnen)*". Zoals supra vastgesteld, heeft de Raad in casu het standpunt van de gemachtigde dat verzoeker thans misbruik heeft gemaakt van de 47/1-procedure als onregelmatig bevonden. Dit motief, waaraan de gemachtigde een decisief belang heeft gehecht, maakt dan ook dat de gemachtigde inderdaad niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom thans een termijn van drie jaar wordt opgelegd, zoals verzoeker aanvoert.

Ten overvloede verwijst de Raad ook wat betreft het motief aangaande het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2021 en dat hij het attest van immatriculatie niet had mogen beschouwen als een verblijfstitel doch louter als een proceduredocument dat bewijst dat hij een hangende aanvraag heeft, naar hetgeen de Raad heeft gesteld over dit motief in het kader van de tweede bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht wordt in de aangegeven mate aangenomen.

De Raad volgt dan ook het standpunt in de verweernota niet waar verweerder stelt dat in ieder geval het feitelijk betoog van verzoeker onvoldoende is om de vaststellingen van de gemachtigde tegen te spreken, zodat de beslissing geldig is genomen. Verzoeker kan inderdaad niet ontkennen dat de gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd over de specifieke omstandigheden eigen aan het geval, zoals vereist krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Maar verzoeker heeft wel degelijk met concrete argumenten, die hij heeft hernomen uit het tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, aangetoond dat de duur van het inreisverbod op decisieve manier steunt op een kennelijk onredelijk motief, zijnde het misbruik. Verweerder kan in de nota gevolgd worden waar hij stelt dat het de Raad niet toekomt zijn appreciatie in de plaats te stellen van de gemachtigde, maar het komt de Raad wel toe na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu moest vastgesteld worden dat bepaalde feitelijke gegevens, waarop de duur van het inreisverbod op decisieve wijze steunt, op kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld zoals supra toegelicht.

Het verweer doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van 3 december 2021 tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van 3 december 2021 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. MAES